

Kız ve Yüksükotu Çayırı

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Yüksükotu ayı

Aysel Banu YAVUZAL

Maya kasabanın kenarındaki kır çiçeği çayırını çok severdi. Her sabah hardal sarısı yağmur çizmelerini giyer ve kırmızı çantasını hazırlardı. İçinde küçük bir defter ve bir büyüteç olurdu. Yolda seke seke yürür, kıvrıkcık siyah saçları iki tombul topuz halinde zıplardı. Çayır, rüzgârda başlarını sallayan pembe, mor ve beyaz uzun yüksükotlarıyla doluydu.

Arılar çiçekten çiçeğe vızıldar, kelebekler rüzgârda dans ederdi. Maya hiç kıpırdamadan oturur ve onları kocaman koyu kahverengi gözleriyle izlerdi. Defterine yazardı: 'Tüylü arılar yüksükotlarını sever.' Siyah ve sarı çizgili, tüylü, tombul bir tüylü arı tam koluna kondu. 'Merhaba, Vızvız,' diye fısıldadı. Arı, sanki karşılık verir gibi antenlerini oynattı.

Maya'nın en sevdiği yer, yaşlı meşe ağacının yanındaki yüksükotu kümesiydi. Orasına yüksükotu çayırı derdi. 'Bu çiçekler arılar için küçük kuleler gibi,' dedi. Defterine bir yüksükotu resmi çizdi. Sonra tuhaf bir şey fark etti. Bazı çiçekler sarkmış görünüyordu. Taç yaprakları soluklaşmış ve dökülüyordu. 'Neden üzgün görünüyorsun?' diye sordu.

Ertesi gün Maya aceleyle çayıra geri döndü. Kırmızı çantasını taktı ve büyüteçini yanına aldı. Yüksükotları daha da solmuştu. Bazı saplar eğilmiş, yapraklar kurumuştu. 'Bütün arılar nerede?' diye merak etti. Yalnızca bir tüylü arı gördü. O da Vızvız'dı ve yorgun görünüyordu. 'Vızzz,' dedi yumuşak bir sesle, eline konarak.

Vızvız yavaşça hâlâ biraz nektarı olan bir yüksükotuna uçtu. Maya onu izledi. 'Bana yiyecek bulacağım yeri gösteriyorsun,' dedi. Onun çan şeklindeki bir çiçeğin içine sürünmesini izledi. Sonra çevresine baktı. Birçok çiçek yok olmuştu. Arıların gidecek daha az yeri vardı. 'Tozlaştırıcıların yardıma ihtiyacı var,' dedi Maya. Biraz endişelendi ama aynı zamanda kararlıydı.

Maya defterini açtı ve bir liste yaptı. 'Tozlaştırıcılar neye ihtiyaç duyar?' diye yazdı. 'Yiyecek için çiçekler. Barınak için yapraklar. Su.' Solan yüksükotlarına baktı. 'Bu bitkiler hasta,' dedi. 'Belki daha fazla alana ve bakıma ihtiyaçları var.' Yardım etmeye karar verdi. Yeni kır çiçekleri dikecek ve çayırda ilgilenecekti. 'Bunu yapabilirim,' dedi.

Evde Maya kulübede kır çiçeği tohumu paketleri buldu. Yüksükotu tohumlarını ve lavanta ile gelincik gibi arı dostu çiçekleri seçti. Kırmızı çantasını tohumlar ve küçük bir el küreğiyle doldurdu. 'Çayırı yeniden sağlığına kavuşturacağım,' dedi annesine. Annesi gülümsedi. 'Bu harika bir fikir, Maya. Sağlıklı bitkiler yaban hayatını destekler.' Maya başını salladı ve dışarı koştu.

Çayırdı Maya yaşlı meşenin yanında çıplak bir toprak parçası buldu. Küreğiyle küçük çukurlar kazdı ve içlerine tohumlar bıraktı. 'Bir tane arılar için,' dedi. 'Bir tane kelebekler için.' Sıra sıra lavanta ve gelincik de dikti. Hardal sarısı yağmur çizmeleri çamurlandı ama umursamadı. Vızvız çevresinde vızıldadı. 'Vızzz,' dedi, sanki onu yüreklendirir gibi.

Her gün okuldan sonra Maya ayıra gitti. Tohumları küçük bir sulama kabıyla suladı. Küçük filizleri sıkıştıran yabancı otları yoldu. Bazen sadece oturup izledi. 'Büyüyün, küçük tohumlar,' diye fısıldadı. Vızvız sık sık ona eşlik etti. Ona hangi çiçeklerin en çok nektarı olduğunu gösterdi. Maya her şeyi defterine yazdı. Kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Bir öğleden sonra Maya topraktan minik yeşil bir filizin çıktığını gördü. 'İşe yarıyor!' diye sevindi. Sevinçle kıpırdanan Vızvız'a haber verdi. Maya sulamaya ve ot yolmayaya devam etti. Hatta arkadaşlarından yardım istedi. Daha çok tohum diktiler ve barınak için küçük bir taş yığını yaptılar. Çayır daha yeşil görünmeye başladı. Ama Maya beklemeleri gerektiğini biliyordu.

Haftalar geçti. Yeni bitkiler daha da uzadı. Saplarda tomurcuklar belirdi. Sonra bir sabah Maya ilk yüksükotunun açtığını gördü. Pembeydi ve uzundu. 'Başardın!' dedi. Vızvız çiçeğin çevresinde vızıldadı. Sonra tepenin ardından bir kelebek yaklaştı. Turuncu kanatlarında siyah damarlar ve beyaz benekler vardı. Yavaşça yüksükotuna kondu. 'Kanat!' diye haykırdı Maya.

Kelebek Kanat kanatlarını açıp kapadı. 'Geri döndün,' dedi Maya yumuşak bir sesle. Kanat'ı geçen yaz gördüğünü hatırladı. Şimdi kelebek yine buradaydı. 'Sağlıklı bitkiler kelebekleri geri getirir,' dedi. Kanat'ın çiçekten çiçeğe konup nektar içmesini izledi. Vızvız yakınlarda havada dans etti. Çayır canlanıyordu. Maya mutlu ve gururluydu.

Daha çok tozlaştırmacı geldi. Her boydan arı çiçekten çiçeğe vızıldadı. Kelebekler güneş ışığında kanat çırpı. Maya hiç kıpırdamadan oturup izledi. Defterine yazdı: 'Tozlaştırmacılar sağlıklı çiçeklere ihtiyaç duyar.' Vızvız ile Kanat'ın birlikte resmini çizdi. 'Bana gösterdiğin için teşekkürler,' diye fısıldadı. Çayır yaşamla uğulduyordu. Yaban hayatı için mutlu bir yuvaydı.

Maya arkadaşlarını ve ailesini çayırı görmeye davet etti. 'Bütün tozlaştırmıcılara bakın!' dedi. Herkes vızıldayan arılara ve kanat çırpın kelebeklere gülümsedi. Maya'nın annesi, 'Bitkilerle sen ilgilendin, yaban hayatı da geri geldi,' dedi. Maya başını salladı. 'Sağlıklı bitkiler yiyecek ve barınak verir,' dedi. 'Hepimizin birbirine ihtiyacı var.' Çayır hareketli, neşeli bir yerdi.

Artık Maya her gün yüksükotu çayırına gidiyor. Hâlâ defterini ve büyüteçini getiriyor. Vızvız ile Kanat onu karşılamak için hep orada. Çiçekleri suluyor ve bir iki yabani ot yoluyor. Bazen sadece oturup mutlu uğultuyu dinliyor. 'Burası bizim çayırımız,' diyor. 'Ve birlikte ona bakıyoruz.'

Maya, küçük ellerin bile doğaya yardım edebileceğini öğrendi. Yüksükotları dimdik duruyor ve tozlaştırmacılar her çiçeği ziyaret ediyor. Kırmızı çantasında yeni notlar ve çizimler var. Hardal sarısı yağmur çizimleri çayır için her zaman hazır. Ve ne zaman bir arı ya da kelebek görse gülümsüyor. 'Sağlıklı bir çayır mutlu bir yuvadır,' diyor.